

Såvel før som under konferencen fandt der drøftelser sted mellem den norske, den svenske og den danske udenrigsministre. I alt væsentligt var der enighed om, hvilke retningslinier der skulle følges.

På grundlag af den forberedende ambassadørkonferencens arbejde vedtog udenrigsministrene den 5. maj 1949 både en statut for Det europæiske Råd og en overenskomst om en forberedende kommission for Det europæiske Råd.“

„Kun fremtiden kan vise“ — udtalte udenrigsministeren i nogle afsluttende bemærkninger — „om Europarådet positivt kan bidrage til at nedbryde de skranke, der hemmer den økonomiske, den kulturelle og den sociale udvikling i Europa, og skabe en virkelig solidaritet mellem Europas lande. Kun fremtiden kan vise, om det vil være muligt at gå videre og skabe et forbund, hvis medlemmer teknisk udelukker krigsmuligheden imellem sig, gensidigt indrømmer hinanden økonomiske og andre fordele og enes om at lade skranke for indbyrdes omsætning og samkvem falde. Arbejdet skal først nu tages op, og det skal ske på grundlag af den foreliggende statut. Det er min overbevisning, at denne er tilstrækkelig fast i sin opbygning til at skabe et solidt grundlag for rådets virksomhed, og dens rammer samtidig elastiske nok til, at samarbejdet kan udvikles på grundlag af de erfaringer, der høstes under rådets fremtidige arbejde. Med alle sine begrænsninger vil rådet allerede nu i det små kunne virke som et europæisk parlament, det første skridt henimod et europæisk statsforbund.“

Forslaget mødte i landstinget tilslutning fra ordførerne for de fire største partier, hvorimod *Chr. Nielsen* (DK) tog afstand fra det. Han fandt det forståeligt, at mange mennesker havde gjort sig tanker „om andre statslige organisationer som erstatning for de samfundsformer, der kun har haft ulykker, nød og afsavn til følge for det store flertal af de europæiske folk. At tankerne i så henseende har kredset om en sammenslutning eller et vidt forgrenet fast samarbejde mellem staterne, er en logisk følge, fordi det store flertal af menneskeheden, hvad enten det var i syd eller nord, i vest eller øst, aldrig har haft noget udestående med hinanden og kun været besjælet af dette ene: at leve i fred og fordragelighed med alle folkeslag, i hvilken nation det end måtte være“. Men når man nu skulle „tage stilling til et forslag, som tilsigter at skabe en organisation for det vesteuropæiske kontinent, er det i sig selv urovækkende, at den skillelinie, der ikke mindst i de sidste fire år er blevet trukket mellem Øst- og Vesteuropa, nu skal gøres til en permanent foreteelse. Dette er alt andet end et forsøg på tilvejebringelse af stabilitet og varig fred. Det er simpelthen endnu et forsøg på at videreføre blokpolitikken, som vil lægge grunden